REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5808/2025-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Goranu Felji, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Andreasa Pintarića, OIB 98068897083, iz Brckovljana, Augusta Šenoe 4, zastupanog po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, zastupanog po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 08. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja odvjetnika Vinka Pivca u zamjenu za odvjetnika Gorana Devrnju i punomoćnika tuženika odvjetnika Franka Žanetića u zamjenu za odvjetnika Ivu Šućura, dana 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Andreasa Pintarića, OIB 98068897083, u dijelu kojim potražuje od tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, isplatu iznosa od 6.267,47 eura sa zateznim kamatama tekućim na iznose od:

5,69 EUR od dana 04.03.2016.,
5,32 EUR od dana 04.03.2016.,
5,43 EUR od dana 04.03.2016.,
5,47 EUR od dana 04.03.2016.,
4,50 EUR od dana 04.03.2016.,
3,91 EUR od dana 04.03.2016.,
2,20 EUR od dana 04.03.2016.,
1,07 EUR od dana 04.03.2016.,
1,23 EUR od dana 04.03.2016.,
1,82 EUR od dana 04.03.2016.,
0,73 EUR od dana 04.03.2016.,
0,37 EUR od dana 04.03.2016.,
1,55 EUR od dana 04.03.2016.,
1,42 EUR od dana 04.03.2016.,
1,07 EUR od dana 04.03.2016.,

0,50 EUR od dana 04.03.2016.,
3,88 EUR od dana 04.03.2016.,
3,88 EUR od dana 04.03.2016.,
3,95 EUR od dana 04.03.2016.,
4,01 EUR od dana 04.03.2016.,
5,14 EUR od dana 04.03.2016.,
7,45 EUR od dana 04.03.2016.,
7,38 EUR od dana 04.03.2016.,
7,48 EUR od dana 04.03.2016.,
7,32 EUR od dana 04.03.2016.,
7,34 EUR od dana 04.03.2016.,
7,47 EUR od dana 04.03.2016.,
17,27 EUR od dana 04.03.2016.,
7,78 EUR od dana 04.03.2016.,
24,10 EUR od dana 04.03.2016.,
25,61 EUR od dana 04.03.2016.,
26,71 EUR od dana 04.03.2016.,
24,73 EUR od dana 04.03.2016.,
24,30 EUR od dana 04.03.2016.,
21,98 EUR od dana 04.03.2016.,
18,99 EUR od dana 04.03.2016.,
20,03 EUR od dana 04.03.2016.,
21,54 EUR od dana 04.03.2016.,
19,82 EUR od dana 04.03.2016.,
19,47 EUR od dana 04.03.2016.,
22,15 EUR od dana 04.03.2016.,
24,55 EUR od dana 04.03.2016.,
26,37 EUR od dana 04.03.2016.,
25,93 EUR od dana 04.03.2016.,
30,41 EUR od dana 04.03.2016.,
29,04 EUR od dana 04.03.2016.,
31,38 EUR od dana 04.03.2016.,
42,58 EUR od dana 04.03.2016.,
39,85 EUR od dana 04.03.2016.,
49,41 EUR od dana 04.03.2016.,
44,56 EUR od dana 04.03.2016.,
40,21 EUR od dana 04.03.2016.,
52,70 EUR od dana 04.03.2016.,
59,45 EUR od dana 04.03.2016.,
53,27 EUR od dana 04.03.2016.,
54,03 EUR od dana 04.03.2016.,
51,31 EUR od dana 04.03.2016.,
54,43 EUR od dana 04.03.2016.,
64,26 EUR od dana 04.03.2016.,
66,87 EUR od dana 04.03.2016.,
83,11 EUR od dana 04.03.2016.,
77,97 EUR od dana 04.03.2016.,
67,86 EUR od dana 04.03.2016.,
66,35 EUR od dana 04.03.2016.,

65,48 EUR od dana 04.03.2016.,
70,04 EUR od dana 04.03.2016.,
71,05 EUR od dana 04.03.2016.,
71,14 EUR od dana 04.03.2016.,
71,30 EUR od dana 04.03.2016.,
72,12 EUR od dana 04.03.2016.,
73,31 EUR od dana 04.03.2016.,
72,02 EUR od dana 04.03.2016.,
72,14 EUR od dana 04.03.2016.,
70,95 EUR od dana 04.03.2016.,
68,77 EUR od dana 04.03.2016.,
71,43 EUR od dana 04.03.2016.,
72,40 EUR od dana 04.03.2016.,
72,01 EUR od dana 04.03.2016.,
68,13 EUR od dana 04.03.2016.,
70,82 EUR od dana 04.03.2016.,
71,43 EUR od dana 04.03.2016.,
70,22 EUR od dana 04.03.2016.,
66,64 EUR od dana 04.03.2016.,
64,41 EUR od dana 04.03.2016.,
66,38 EUR od dana 04.03.2016.,
67,75 EUR od dana 04.03.2016.,
71,22 EUR od dana 04.03.2016.,
69,31 EUR od dana 04.03.2016.,
70,16 EUR od dana 04.03.2016.,
60,39 EUR od dana 04.03.2016.,
62,03 EUR od dana 04.03.2016.,
63,33 EUR od dana 04.03.2016.,
62,66 EUR od dana 04.03.2016.,
61,36 EUR od dana 04.03.2016.,
60,92 EUR od dana 04.03.2016.,
61,14 EUR od dana 04.03.2016.,
62,76 EUR od dana 04.03.2016.,
64,42 EUR od dana 04.03.2016.,
64,28 EUR od dana 04.03.2016.,
65,11 EUR od dana 04.03.2016.,
66,33 EUR od dana 04.03.2016.,
65,85 EUR od dana 04.03.2016.,
98,65 EUR od dana 04.03.2016.,
93,80 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,

59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
59,93 EUR od dana 04.03.2016.,
1.246,69 EUR od dana 04.03.2016.,
do isplate.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Andreasu Pintariću, OIB 98068897083, iznos od 1.922,11 eura sa zateznom kamatom tekućom od 05. lipnja 2023. do isplate, do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Andreasa Pintarića, OIB 98068897083, u dijelu u kojem potražuje od tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, isplatu zatezne kamate na iznos od 1.922,11 eura tekuću od 04. ožujka 2016. do 05. lipnja 2023.

IV. Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, radi prebijanja tražbine u iznosu od 1.283,25 eura sa zateznom kamatom tekućom od 13. veljače 2016. do isplate.

V. Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, radi prebijanja tražbine u iznosu od 86,43 eura.

VI. Svaka stranka snosi svoj trošak.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 05. lipnja 2023. navodi da je s prednikom tuženika sklopio dana 21. srpnja 2005. Ugovor o kreditu broj 310805 u iznosu od 31.320,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema kupovnom tečaju kreditora za devize važećem na dan korištenja kredita s promjenjivom kamatnom stopom koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,60%. Navodi da je tuženik tijekom trajanja ugovora više puta jednostranim odlukama mijenjao kamatnu stopu bez jasnih i određenih parametara zašto je ista promijenjena te bez mogućnosti pregovaranja o tome. Tužitelj navodi da je takva odredba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena a time i ništetna sukladno odluci Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj Pž-7129/13 od dana 13. lipnja 2014., te da je odredba ugovora o valutnoj klauzuli nepoštena, a time i ništetna, sukladno odluci Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj: Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. u predmetima u kojima je jedan od tuženika bio i tuženik u ovom predmetu. Navodi da

je tužitelj dana 12. veljače 2016. s tuženikom zaključio Dodatak Ugovora o kreditu kojim je predmetni ugovor o kreditu konvertirao u valutu EUR sukladno ponudi tuženika na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, no provedbom navedene konverzije i zaključenjem predmetnog Dodatka tužitelj se ni na koji način nije odrekao svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti gore navedenih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinka ništetnosti do dana konverzije, odnosno sklapanja predmetnog dodatka. Slijedom navedenog, tužitelj potražuje od tuženika isplatu iznosa od 6.267,47 eura s pripadajućim zateznim kamatama te iznosa od 1.922,11 eura sa zateznom kamatom tekućom od dana 04. ožujka 2016. do isplate, uz naknadu parničnog troška tužitelju sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, a kako je to konačno specificirano podneskom tužitelja od 10. studenog 2025.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je tužba neosnovana zbog čega je osporava u cijelosti te da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani zbog sljedećih razloga: potraživanje tužitelja je u zastari; utvrđenja iz parnice "Potrošač" nisu primjenjiva na konkretan ugovorni odnos koji je predmet tužbe; sve i kada bi utvrđenja iz parnice potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude VTS-a; sve i kada bi presuda iz presuda iz parnice "Potrošač" bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u parnici "Potrošač"; tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama; ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ne uzrokuju, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 96. ZZP) i spori visinu utuženog zahtjeva za isplatu. Dalje u odgovoru na tužbu tuženik detaljno obrazlaže svaki od navedenih razloga radi kojeg smatra da je tužba neosnovana te izlaže svoje tumačenje sudske prakse u istovjetnim predmetima. Također navodi da su stranke sklopile Dodatak br. 1 predmetnog ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija istog u valutu EURO na temelju Zakona o potrošačkom kreditiranju te da stoga tužitelj nema pravni interes za nastavak pravnog postupka te da je svrha takve konverzije da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Pojednostavljeno rečeno – primjenjuje se pravna fikcija kao da je ugovorni odnos od početka bio odnos u valuti EUR. Dakle, među strankama koje su prihvatile konverziju nastala je potpuno nova pravna osnova koja onemogućuje potrošače u ostvarivanju zahtjeva s naslova stjecanja bez osnove jer se konverzijom trajno i potpuno uređuje odnos između potrošača i banke, neovisno o odnosu stranaka iz prvotnog ugovora. Slijedom navedenog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku.

2.1. Tuženik ističe i prigovore radi prebijanja svoje tražbine u iznosu od 86,43 eura na ime tzv. negativnih razlika te u iznosu od 1.283,25 eura glede preplate priznate u konverziji, a kako je to istaknuto u odgovoru na tužbu te u podnesku tuženika od 21. studenog 2025.

3. Tijekom postupka, sud je izvršio uvid u svu spisu priloženu dokumentaciju: presliku otplatne tablice za izračun efektivne kamatne stope za kredite (list 10-14), presliku Izračuna konverzije kredita br. 310805 na dan 30. rujna 2015. (list 15), presliku prometa po računu (list 16-41), presliku Ugovora o kreditu broj 310805 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama od 21. srpnja 2005. (list 43-52), presliku Aneksa br. 1 Ugovora o kreditu broj 310805 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF od 12. veljače 2016. (list 53-57), presliku članka iz časopisa "Pravo i porezi" (list 89-97, 99-107). Sud je također proveo dokaz financijskim vještačenjem po vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. (list 160-236), kao i saslušanjem tužitelja (list 276-277).

4. Sud je, sukladno odredbi čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - u daljnjem tekstu: ZPP) dopustio povećanje tužbenog zahtjeva, odnosno preinaku tužbe podneskom tužitelja od 10. studenog 2025. s obzirom da tužitelj nije mogao preinačiti tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka bez svoje krivnje, već je isto mogao preinačiti tek nakon provedenog financijskog vještačenja, a sve sukladno Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskog odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH, poslovni broj: Su-IV-162/2021 od 26. studenog 2021.

5. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

6. Između stranaka nije sporno da su stranke, i to tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama broj 310805 od 21. srpnja 2005. na iznos od 31.320,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita (članak 1.), s rokom otplate od 15 godina (članak 3.), u kojem ugovoru je odredbom članka 4.1. ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa u iznosu od 4,60% godišnje u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora, činjenica da su stranke sklopile Aneks br. 1 Ugovora o kreditu broj 310805 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF od 12. veljače 2016., pa se navedeno neće posebno obrazlagati.

7. Sporno je mogu li se na konkretan predmet primijeniti utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-6632/17, je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja te je li tuženik primjenom ugovorne odredbe kojom je ugovorena redovna kamatna stopa od 4,60% godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora, kao i ugovorne odredbe koja se odnosi na valutnu klauzulu uz koju je vezana glavnica švicarski franak neosnovano ostvario korist u visini razlike iznosa koje je tužitelj uplaćivao, a koji su veći od iznosa prema anuitetu definiranom s obzirom na početnu kamatnu stopu i početnu vrijednost CHF, te ima li tužitelj pravo na isplatu navedenih razlika uplaćenih iznosa kao i pravni interes za vođenje ovog postupka, a s obzirom na činjenicu da su stranke dana 12. veljače

2016. sklopile Aneks br. 2 Ugovora o kreditu broj 310805 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF, kao i visina tužbenog zahtjeva te prigovori radi prijeboja.

8. Prvenstveno, a u odnosu na prigovor o nedostatku pravnog interesa za vođenje ovog postupka, ukazuje se na slijedeće. Činjenica da su tužitelj i prednik tuženika, a sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015; dalje ZIDZPK) dana 12. veljače 2016., sklopili Aneks br. 1 Ugovora o kreditu kojim su izmijenili odredbe Ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice te utvrdili pri tome i preplatu, ne dovodi do gubitka pravnog interesa tužitelja za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu kao i za isplatom stečenog bez osnove temeljem ništetnih odredaba Ugovora o kreditu. Naime, provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provođena (čl. 19 c ZIDZPK –a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR. Takvo stajalište proizlazi i iz standarda ustanovljenog u okviru jurisprudencije Europskog suda (predmet C-118/17 Dunai od 14. ožujka 2019., ECLI:EU:C:2019:207.) ali i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske rješenjem broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. kojim je naveo da: "…..bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019., Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima…".

9. Tužitelj se pravilno tijekom ovog postupka poziva na odluke u predmetu Udruge Potrošač protiv više banaka (tuženik je VIII tuženik) i to presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-249/14 od 5. travnja 2015., kojom je potvrđena presuda Visokog trgovačkog suda Zagreb br. Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2013., te presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu, na način da ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom VIII tuženika i drugim internim aktima banke, a do prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora VIII tuženik kao trgovac – korisnik kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorne kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenih na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time i tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82., 90, a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača

("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. ZZP, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/18 od 14. lipnja 2018., u kojoj je utvrđeno da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, imaju direktan učinak u ovoj parnici po odredbi čl. 502. a. i čl. 502. c. ZPP-a i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14).

10. Suprotno navodima tuženika, ugovorna odredba gdje se promjena kamatne stope čini zavisnom o odluci banke je jasna i lako uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedino sigurno kako visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke.

11. Presudom Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 odlučeno je da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom, treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. To znači da su u ugovoru o kreditu tužitelju morali na jasan način biti objašnjeni razlozi i pojedinosti načina promjene kamatne stope, kao i odnos s drugim odredbama Ugovora, tako da on na temelju razumljivih kriterija može predvidjeti njihove ekonomske posljedice.

12. Odredba o promjeni kamatne stope je odlučujuća ugovorna odredba, a ona je zavisna isključivo o odluci jednog ugovaratelja i to tuženika, bez istovremeno jasno određenih uvjeta promjenjivosti i referentne stope za koju se veže promjena, pa tako ove odredbe Ugovora o kreditu, kojim se određuje visina promjenjive kamatne stope, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te dovodi do toga da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužniku, a dužnik svaku promjenu ne može predvidjeti niti provjeriti. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka na štetu tužitelja, jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik je onemogućio utjecaj druge ugovorne strane na visinu kamata.

13. Dakle, na temelju osporene odredbe ugovora o kreditu, osim precizno određene kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva niti je bila određena, a niti odrediva i njezin sadržaj prosječnom potrošaču objektivno nije bio niti je mogao biti razumljiv. Ovaj sud, a polazeći od naravi tuženika kao novčarske institucije čiji je krajnji cilj ostvarivanje zarade, ne dovodi u pitanje njezino legitimno pravo da u ugovorima o kreditu ugovara promjenjivu kamatnu stopu, ali istovremeno ovaj sud zaključuje da je tuženik kao dobar i odgovoran gospodarstvenik trebao imati drugačiji pristup prema tužitelju prilikom ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovoru o kreditu te tužitelja ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. Kako je predmetnom odredbom Ugovora o kreditu redovna kamata sadržajno izražena na identičan način kao i ona koja je toč. 4. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.

u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđena ništetnom, a da u ovom postupku ne postoje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tužene prilikom ugovaranja promjenjive stope između stranaka bilo drugačije od utvrđenog u tom sudskom postupku, a sve to također proizlazi i iz iskaza tužitelja koji navodi da mu je ponuđen gotov formirani ugovor s valutnom klauzulom u CHF o čijim odredbama nije mogao pregovarati, niti su ga djelatnici prednika tuženika upozorili na rizik rasta tečaja CHF u odnosu na HRK, niti na promjene kamatne stope. Stoga sud navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu utvrđuje ništetnim.

14. U odnosu na valutnu klauzulu, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 je odbijena revizija tužene protiv drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u dijelu (toč. 1, 2, 3, 4, 5, 6. i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81, čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – dalje: ZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09 – dalje: ZZP). Stoga je i postupanje tuženika po pitanju valutne klauzule unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, obzirom da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike. Također, iz navedenih odluka proizlazi utvrđenje prema kojemu je iznos ugovorene kamate potrošaču bio nerazumljiv i iz razloga jer je vezan za tečaj švicarskog franka i za odluku banke. Također sve to proizlazi i iz iskaza tužitelja koji navodi da mu je ponuđen gotov formirani ugovor s valutnom klauzulom u CHF o čijim odredbama nije mogao pregovarati, niti su ga djelatnici prednika tuženika upozorili na rizik rasta tečaja CHF u odnosu na HRK, niti na promjene kamatne stope. Stoga sud navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu utvrđuje ništetnim.

15. S obzirom da se radi o ništetnim odredbama, to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, odnosno, u skladu s odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05. i 41/08., dalje ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Dakle, tužitelj bi imao pravo na povrat u dijelu u kojem je njegova obveza preplaćena, i to kao razliku između iznosa obračunatog po tečaju za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja na dan isplate kredita, kao i razliku nastalu uslijed povećanja kamatne stope.

16. Međutim, s obzirom da su stranke 12. veljače 2016. sklopile Aneks 1 predmetnog ugovora o kreditu na temelju ZIDZPK-a, kojim je izvršena konverzija

kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u EUR. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom eurskom kreditu, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita, također i razlike zbog promjene kamatne stope te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa 1, nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

17. Sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja dodatka ugovoru o kreditu proučiti njegove odredbe.

18. Stoga primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te valutne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer se na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

19. Pritom se ne može prihvatiti shvaćanje da je eurski kredit trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, s obzirom da je navedeno provedeno u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK, a koji Zakon je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni

sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio je spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Aneks 1 predmetnog ugovora o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

20. Međutim, tužitelj je tužbom zatražio i zatezne kamate pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači, pa je u tom dijelu opravdano intervenirati prihvaćanjem tužbenog zahtjeva na temelju općeg propisa, ZOO-a, na čiju primjenu upućuje odredba članka 4. ZZP-a. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

21. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. naveo je kako pravno shvaćanje izraženo u odluci broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. koje slijedi pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela od 13. i 20. prosinca 2022. broj Su-IV-33/2022-21, a koja je imala funkciju proširenoga sudskog vijeća, glasi:
„Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ('Narodne novine' broj 102/15), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ('Narodne novine' broj 35/05 - dalje: ZOO) na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“. U istoj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske, u svrhu ujednačavanja sudske prakse najvišeg suda, zauzima stajalište da potrošač, koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu članka 19.c u vezi s člankom 19.e ZIDZPK/15 (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta).

22. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci proširenog vijeća od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u skladu s odredbom čl. 390. st. 2. ZPP-a, broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. u odnosu na pravno pitanje: "Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15)

ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?" dao je odgovor: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

23. Dakle, sud je utvrdio da tužitelj ima pravo na isplatu obračunatih zateznih kamata na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja i kamatne stope od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, dok nema pravo na preostalo utuženo potraživanje.

24. S obzirom da je sporna visina tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. iz čijeg nalaza i mišljenja od 20. listopada 2025. proizlazi da zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose po osnovu rasta kamatne stope i rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana konverzije ukupno iznose 1.922,11 eura.

25. Sud je predmetni nalaz i mišljenje vještaka Petre Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. prihvatio u cijelosti jer je isti sukladan s ostalim dokazima u spisu, te izrađen stručno, valjano obrazložen i u skladu s pravilima struke, uzevši u obzir da je vještak imao na uvid svu relevantnu dokumentaciju, te na koji tužitelj nije imao nikakve primjedbe niti prigovore, dok su prigovori tuženika pravne prirode. Iz predmetnog nalaza i mišljenja sud je utvrdio visinu tužbenog zahtjeva.

26. S obzirom, a kako je prethodno obrazloženo da tužitelj ima pravo na zateznu kamatu na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s čl. 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 586/2019 od 21. prosinca 2022., Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. i Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.), a vještak je u nalazu i mišljenju koje je u cijelosti prihvaćeno sačinio obračun tih zateznih kamata i naveo kako zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjene tečaja i kamatne stope obračunate za navedeno razdoblje iznose 1.922,11 eura, to je tužbeni zahtjev djelomično prihvaćen i to u dijelu kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 1.922,11 eura, a u preostalom dijelu tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan.

27. Na dosuđeni iznos od 1.922,11 eura dosuđena je tužitelju i zatezna kamata koja na taj iznos teče od podnošenja zahtjeva za njihovom isplatom, odnosno, od dana podnošenja tužbe, dakle od 05. lipnja 2023. do isplate, dok je u preostalom dijelu potraživanja zateznih kamata tužbeni zahtjev odbijen kao prekomjerno postavljen. Naime, zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti, jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Dok glavna obveza, to jest glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom (to proizlazi iz čl. 160. st. 2. ZOO-a). Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO-a).

28. Dakle, kako je prethodno ovom odlukom obrazloženo, glavni dio je prestao s obzirom je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur, dok je preostalo potraživanje po osnovi zatezne kamate, koja se osamostalila po prestanku glavnog duga. Odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano je kako na iznos neisplaćenih kamata se mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. S obzirom da je u ovome postupku zahtjev za njihovu isplatu postavljen tužbenim zahtjevom od 05. lipnja 2023., to tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na dosuđeni iznos od 1.922,11 eura u skladu s odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a teku od podnošenja takvog zahtjeva, dakle od 05. lipnja 2023. do isplate.

29. U odnosu na prigovor zastare tuženika valja napomenuti da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl.241. ZOO-a te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kako je to učinjeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. kada je presuda povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj vrsti predmeta postala pravomoćna i potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015., a kojim presudama je utvrđeno da su se kamatne stope tužene banke mijenjale bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banka, samim obavještavanjem o promjeni, bez pojedinačnih pregovora, čim je došlo do kršenja pojedinih interesa i prava potrošača kao korisnika kredita što je uzrokovalo nepoštenost tj. ništetnost navedene ugovorne odredbe, pa primjenom toga zastara nije nastupila. To isto vrijedi i za tuženika o kojem i Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske po istoj tužbi za zaštitu kolektivnog interesa potrošača odlučivao svojom odlukom poslovni broj Pž-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., a Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio njegovu reviziju svojom presudom poslovni broj Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019. Stoga sud ocjenjuje da je neosnovan prigovor zastare primjenom odredbe čl. 241. i čl. 225. ZOO-a jer je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 u tom dijelu ništetnosti za tuženika postala pravomoćna 14. lipnja 2018. kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske potvrdio tu prvostupanjsku odluku u odnosu na tuženika svojom presudom poslovni broj Pž-6632/17-10, a tužba u ovom predmetu je podnesena 05. lipnja 2023.

30. U odnosu na prigovor tuženika radi prebijanja tražbine tuženika s tražbinom tužitelja valja napomenuti da činjenica da manje plaćeni anuiteti zbog tečajne razlike CHF, te kamatnih stopa, koje, cijeneći sve naprijed navedeno, nisu bile jasno predočene pa tuženik ne može crpiti koristi iz svog nezakonitog postupanja. Plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne postoji niti obveza vraćanja nečeg što nije primio, a time niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Niži tečaj, odnosno niža kamatna stopa od onih koji su bili početni nisu doveli do povrede interesa potrošača, uz napomenu da tuženik niti ne ulazi u kategoriju potrošača, a isto tako nije narušena ravnoteža u ugovornom odnosu stranaka, pa kako tužitelj plaćanjem anuiteta prema nižem tečaju, odnosno nižoj kamatnoj stopi, nije ništa primio/stekao, to nema niti obveze vraćanja, slijedom čega nema tražbine tuženika prema tužitelju. Također valja napomenuti da je za navedenu tražbinu kao i za tražbinu koju tuženik potražuje u prigovoru radi prebijanja na ime preplate priznate u konverziji, tužitelj istaknuo prigovor zastare koji je osnovan s obzirom da su sva utvrđenja kolektivnog spora glede ništetnosti ustanovljena isključivo u korist potrošača, pa se tako i stajalište o prekidu zastare potraživanja ne može primijeniti na tuženika, slijedom čega zastarni rok za stjecanje bez osnove od 5 godina za tuženika nikada nije prekinut i isti je istekao s obzirom da je tuženik prigovore radi prebijanja istaknuo 2023., a zadnja tražbina iz predmetnog kredita je dospjela 2016. Stoga je sud odbio tuženikove prigovore radi prebijanja kao neosnovane, odnosno odlučio kao pod točkama IV. I V. izreke ove presude.

31. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja kojim zahtijeva da mu tuženik na ime zateznih kamata na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja i kamatne stope od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, isplati iznos od ukupno 1.922,11 eura sa zateznom kamatom tekućom od dana 05. lipnja 2023. do isplate, kako je odlučeno pod točkom II. izreke ove presude, dok je preostali dio tužbenog zahtjeva valjalo odbiti kao prekomjerno postavljen, a kako je odlučeno pod točkama I. i III. izreke ove presude.

32. U odnosu na troškove parničnog postupka, tužitelj i nakon donošenja odluke proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. tužbenim zahtjevom i nadalje traži isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništavih odredaba ugovora o kreditu te razliku glavnice s pripadajućim zateznim kamatama. S tim zahtjevom, tužitelj nije uspio, dok je uspio sa zahtjevom u dijelu kojim potražuje isplatu zateznih kamata za razdoblje od plaćanja do obračunskog datuma konverzije. Tražbina s kojom je tužitelj uspio u parnici predstavlja samo manji dio spornih pravnih pitanja u ovoj pravnoj stvari. Suština spora između stranaka je i nadalje je li nakon sklapanja ugovora o konverziji osnovan kondikcijski zahtjev tužitelja na isplatu potraživanja koji je obuhvaćen obračunom u konverziji. Stoga se po stavu ovog suda ne može zaključiti da je tužitelj s osnovom uspio u cijelosti nego u manjem dijelu od tuženika. I sa visinom zahtjeva je tužitelj uspio u manjem dijelu od tuženika. Sud također uzima u obzir da je tužitelj ovaj spor pokrenuo kako bi zaštitio svoja potrošačka prava te je slabija ugovorna strana u odnosu na tuženika kao trgovca i jače stranke u njihovom međusobnom odnosu. Naime, tuženik kao banka je stručnjak za kredit, valutu i kamate pa se njemu pripisuje pojačana pažnja u tim pitanjima. Dodatno, u trenutku podnošenja tužbe, tužba nije bila lišena sadržaja niti je bila očito nerazumna jer u tom trenutku domaća sudska praksa uopće nije bila ustanovljena. Iako se u

međuvremenu praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske ustalila (donošenjem spomenute odluke proširenog vijeća tog suda), još je uvijek neizvjestan ishod ustavnosudskog preispitivanja spornih pravnih pitanja. Način na koji čl. 154. ZPP-a određuje naknadu troškova parničnog postupka ne smije imati odvraćajući učinak za tužitelja da sudskim putem zaštiti svoja potrošačka prava. Iznos koji bi tužitelj morao platiti tuženiku, ako bi se uspjeh računao samo prema prihvaćenom i odbijenom dijelu zahtjeva za isplatu, nije zanemariv. Kad bi tužitelj, uz vlastite troškove, morao snositi i troškove tuženika, njegovo pravo na pristup sudu bilo bi nerazmjerno ograničeno.

33. Slijedom navedenog, a na temelju čl. 154. ZPP-a, određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, kako je i odlučeno pod točkom VI. Izreke ove presude.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sudac:
Goran Felja

GORAN FELJA

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:53:38 (UTC:2026-10-30T08:53:38Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 14243ade-9b09-411d-b8c4-dcfa7349bea3
Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.
Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-68d76**

Kontrolni broj: **0413a-3dcb9-96a7c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.